Ч. 117 Пятниця 28 мая (9 червня) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Администрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 19.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Въ справѣ руского народного театру

одержали мы вôдъ комітету, що занимаε ся театромъ, слѣдуючу вôдозву зъ просьбою о помѣщенє въ нашôй часописи.

Дороги Земляки! Духове житє Русинôвъ галицкихъ стаε зъ кождымъ рокомъ плысти чимъ разъ ширшою струεю. Просвѣта, а за нею и свѣдомôсть народна вникають що разъ глыбше у всѣ верствы народу нашого. Кругъ людей умныхъ, ревныхъ труженикôвъ для добра Руси, росте безперестанно. Новѣ институцїѣ двигають ся зъ кождымъ рокомъ, въ мѣру новыхъ потребъ, чи то яко крѣпкѣ заборола рускости, чи яко розсадники свѣтла правды и науки, чи яко средства до поправы господарства нашого. Скорымъ по змозѣ крокомъ мимо всякихъ перепонъ, спѣшить побôчь другихъ культурныхъ народôвъ Европы и нарôдъ рускій до спôльнои всѣй людскости меты — до образованности. А сей вôдрадный проявъ додаε намъ смѣлости — пôдъ теперѣшный часъ застукати до хатъ и сердець рускихъ у важнôй для насъ справѣ.

Дороги Земляки! Въ 1864 роцѣ зрозумѣли передовѣ мужѣ Руси галицкои, що сильною и певною пôдпорою житя народного и духового εсть театръ яко пристановище поезіѣ драматичнои, пѣснѣ та музики. Слабыми силами, але зъ крѣпкою вѣрою въ успѣхъ, принялись въ згаданôмъ роцѣ Русины львôвскѣ за заснованє свого руского-народного театру и заснували его. Одушевленє было тогды велике. Русины зрозумѣли, що живе руске слово, голошене прилюдно зô сцены въ рôзныхъ осередкахъ краю нашого, причинить ся въ значнôй мѣрѣ до оживленя духа руского, пôдбудженя умôвъ до труду, а тымъ самымъ до скоршого розвою силъ нашихъ народныхъ.

Вже тогды, въ 1864 роцѣ, мрѣла гадка— будувати у Львовѣ народно-рускій театръ. Однакожь въ початкахъ мѣщено ся въ сали „Дому Народного". Нинѣжь обставины вымагають конечно, щобы нашъ театръ народный мавъ свôй власный будынокъ, вôдповѣдаючій теперѣшнымъ вымогамъ артистичнымъ и повазѣ руского народу. Отже треба дѣлати!

Нинѣ обовязкомъ патріотичнои Руси буде — придумати средства, щобы нашôй штуцѣ драматичнôй и пѣсни придбати гôдну будôвлю на славу грядущихъ поколѣнь. Вся галицка Русь мусить старатись о се, щобъ у Львовѣ ставувъ небавомъ окремый будынокъ руского театру.

Погляньмо на Чеховъ! Лептами одиниць, крейцарями дѣтей здвигнули Чехи въ кôлькохъ рокахъ величавый театръ у своїй Празѣ. Міліоны зложили славнѣ борцѣ на захôдныхъ кранцяхъ Славянщины на пристановище для штуки своеѣ драматичнои и оперы, и показали свѣтови, що добра воля побѣджаε всякѣ, хочьбы найбôльшѣ супротивности.

У насъ, вôдъ кôлькохъ лѣтъ патріотичнѣ руки знесли на будову руского театру около 5000 зр. Однакожь збиранє складокъ на сю цѣль було доси не зорґанізоване. Складки устроювались лишь при нагодѣ и безъ тои принуки, зъ котрою Русинъ немовь зживъ ся. Ажь передъ пôврокомъ зôбравъ ся при „Просвѣтѣ" окремый комітетъ для зорґанізованого збираня складокъ на згадану цѣль.

Комітетъ сей выробивъ собѣ въ ц. к. Намѣстництвѣ львôвскôмъ призволенє на збиранє складокъ въ цѣлôмъ краю до кôнця 1893 року. На основѣ сего призволеня зъ 14 цвѣтня 1893 р. до ч. 3589 высылаε „Комітетъ будовы руского народного театру у Львовѣ" нинѣшну вôдозву до патріотôвъ рускихъ и просить ихъ, щобы въ сѣмъ короткôмъ речинци зволили заняти ся збиранемъ складокъ на згадану будову зô всею ревностію и якъ найбôльшимъ пожертвованемъ силъ.

Часъ на збиранє складокъ на будову руско-народного театру дуже короткій, бо до 31 грудня 1893 року. Однакожь мы вѣримо, що кождый патріотъ выкористаε его такъ, якъ треба, зъ найбôльшимъ посвященемъ силъ своихъ. Не то кождый день, але кожда хвиля, кожда нагода, всякѣ товарискѣ чи родиннѣ сходины и забавы, крестины, весѣля, празники, стрѣча товариша зъ товаришемъ — все то повинно намъ послужити за добру нагоду до зложеня хочь-бы дрôбнои лепты на цѣль, до котрои стремимо. На сю цѣль повиннѣ устроюватись концерты, аматорскѣ представленя, фестины, вôдчиты и т. п. Наше патріотичне жѣноцтво приймесь — вѣримо — дуже радо того благородного труду и не пожалує красныхъ слôвъ изъ красныхъ устъ, щобъ дѣло пішло въ передъ. Хочемо вѣрити, що до кôнця сего року не найдесь нѣ одна душа руска, котра бы хочь однымъ сотикомъ не причинилась до храму, въ котрôмъ на славу народа нашого вѣчно маε звенѣти слово руске и пѣсня руска.

Для скоршого збираня складокъ, комітетъ обдумавъ и установивъ ще й такій способъ:

Комітетъ установляε въ цѣлôй Галичинѣ вôдповѣдне число колектантôвъ.

Кождый колектантъ одержує вôдъ комітету цертіфікатъ, котрый упономôчняε его до збираня складокъ. Цертіфікатъ буде заосмотреный печаткою зъ написью: „Комітетъ

---

3)

МОНАШКА.

Зъ житя тирольскихъ селянъ. Оповѣвъ А. Боґнеръ.

(Конецъ).

Осипъ перевертавъ ся на пахучôмъ сѣнѣ и не мôгъ заснути. Его мучили всѣлякѣ гадки: якъ бы то выдобути ся на свободу зъ пôдъ опѣки матери, пробудила ся въ нѣмъ любовь а зъ нею жаль и заздрôсть та завистный гнѣвъ а заразомъ и великодушнôсть. Наразъ схопивъ ся на рôвнѣ ноги, обтрясъ зъ себе сѣно, вылѣзъ на шопу и скочивъ зъ неи въ траву. Вôдтакъ оглянувъ ся якъ той злодѣй, чи его хто не видить и пустивъ ся стежкою черезъ сѣножать ажь до коршмы, зайшовъ зъ заду и залѣзъ тамъ въ корчѣ цвитучого бозу пôдъ вôкно заднои комнаты. Тутъ и побачивъ, чого хотѣвъ: видѣвъ якъ Тереска стояла коло засумованыхъ родичѣвъ пропавшого десь панича и розважала ихъ. Довго, довго вôнъ такъ дививъ ся, ажь вôдтакъ важко зôтхнувъ, вылѣзъ изъ корчѣвъ и скорымъ крокомъ пустивъ ся на улицю.

Пôдъ вечеръ стояла Бавериха въ дверохъ и розглядала ся на всѣ стороны за сыномъ. Вôнъ десь пропавъ. На дармо шукала его на сѣнѣ та по всѣхъ закуткахъ. Ее взявъ якійсь страхъ, бо доси знала она про кождый крокъ сына, куды вôнъ лишь рушить ся. Розпытувала кождого, що переходивъ попри хату, але нѣхто не знавъ ѣй сказати, де еѣ сынъ подѣвъ ся. Не могла вытримати и выйшла на улицю та ходила по нѣй и все собѣ думала: Де бы вôнъ подѣвъ ся?

— Отъ дивѣть ся — казали злобнѣ люде — яка панѣ зъ Баверихи зробила ся! Вже й она собѣ, якъ тотѣ паньство зъ мѣста шукаε за сыномъ, бо думаε, що десь ѣй пропавъ.

Трохи дальше стрѣтила она рудого Юрка та пытаε:

— Чы не бачивъ ты де мого хлопця?

— Овъ, то вы ажь теперь стямили ся?! тажь вôнъ вамъ утѣкъ! Добре вамъ такъ! Не було его водити якъ то курятко, заразъ разомъ зъ заходомъ сонця — и на банты! Не забудьте та привяжѣть ему дзвôночокъ на шию, якъ теличцѣ; буде дзвонити коли заблукаε ся.

Ее то дуже заболѣло. Якѣ то не добрѣ тѣ люде! То чужихъ такъ страшно жалують, а зô своихъ въ подôбнôмъ нещастю ще й насмѣвають ся! Але й заразъ стала собѣ мѣркувати, що то таки она сама тому винна. А всежь таки хотѣла поставити на своѣмъ и показати, що й еѣ будуть жалувати. Тажь она богачка, маε чимъ заплатити! Розôшле заразъ усѣхъ парôбкôвъ шукати за сыномъ и добре имъ за то заплатить. Пôде до коршмы межъ людей, що тамъ чекають, коли панича зъ дебры принесуть, заткаε имъ горло грôшми и дасть повну мошонку тому, хто вôднайде еѣ сына. Побѣгла отже за грôшми до горѣшнои комôрчины але закимъ ще отворила скриню, почула, що хтось иде сходами на гору. Хтось, видко, хоче ѣй дати знати. Але хто? Вôйшла Тереска.

— Ґаздине — вôдозвала ся дѣвчина смѣливо — я останусь при васъ! Нехай собѣ зъ насъ смѣють ся! Зберѣмъ ся разомъ, бо й мене такъ само лякъ узявъ. Якѣ то безбожнѣ тѣ люде, ще й жарты собѣ зъ васъ роблять!

— Спасибô Ресько — сказала ґаздиня и розповѣла ѣй на борзѣ, що думаε робити.

— Добре маете! — сказала Реська. — А я пôду зъ вами; нехай лишь котрый криво подивить ся, то я ему очи выдрапаю!

— Та бо Ресько!

— А чомужь бы нѣ? Ажь не буде тогды такъ лячно. Знаете що, ґаздине? сказала она по хвили спокôйно. — Не треба було хлопця такъ коротко тримати.

— Я вже то й сама мѣркую — вôдповѣла згрызена ґаздиня. — Але пригадай собѣ мого чоловѣка. Чи бувъ бы вôнъ забивъ ся, колибъ я була могла заказати ему лазити по горахъ. Або Юрко мого брата, чи бувъ бы пôшовъ зъ торбами, колибъ его мати могла була удержати при хатѣ?

— Оно то й правда — признавала Реська — коли бо, бачите, якъ такій, що бувъ вѣчно на припонѣ, разъ урве ся, то якъ шаленый.

— Анужь, сестрице, може й ты тутъ вмѣшала ся? — сказала Бавериха пôдозрѣваючи Тереску, але побачила, що у неи очи также заплаканѣ.

будовы руского народного театру у Львовѣ“ и пôдписомъ старшины комітету. Цертіфікатъ сей предложить кождый колектантъ своѣй повѣтовôй власти адміністративнôй (ц. к. староству) зъ устною просьбою о потверджене або корамізоване, по чôмъ вôльно буде ему збирати складки по всѣхъ мѣсцевостяхъ свого повѣта.

Кождому колектантови доручить комітетъ книжочки купоновй. Купоны будуть заосмотренй написью: „Датокъ на будову руского народного театру у Львовѣ“, рокомъ „1893“ и квотою датку. Купоны тй послужать колектантамъ до квитованя сторôнъ, зложившихъ датокъ, и кождый мае право и обовязокъ жадати вôдъ колектанта вôдповѣдный купонъ яко посвѣдчене, що причинивъ ся до будовы руского народного театру у Львовѣ.

Колектанты мають присылати зôбранй датки до касы комітету при помочи чековъ щадницѣ почтовои (котрй комітетъ розôшле колектантамъ) або переказами почтовыми на адресу: *„Товариство „Просвѣта“ у Львовѣ — на будову руского народного театру“.* Зôбранй сумы комітетъ переховуе въ цѣнныхъ паперахъ пупілярнои обезпеки и оголошуе въ часописяхъ або ще и въ иншій способъ.

Колектанты обовязанй суть зôбранй грошѣ вôдсылати до комітету, а непроданй купоны звернути найпôзнѣйше зъ кôнцемъ року 1893-ого.

Дорогй Земляки! Для скрѣпленя народности рускои закладали колись предки нашй по цѣлôй Руси Братства, Ставропігіѣ, школы та академіи духовнй. Галицкй Русины здвигнули лептами величавый институтъ „Народного Дому“, численнй Бурсы для бѣдныхъ школярôвъ, дѣвочй институты, товариства просвѣтнй, „Народну Торговлю“, найновѣйшимъ часомъ „Днѣстеръ“ и другй. Чому-жь бы намъ не двигнути въ осередку Галицкои Руси такожь величавого храму дла нашои драмы и оперы!

Для ширшои громады рускои се дѣло легке. Тому, зъ повною вѣрою въ успѣхъ, звертае-сь до Васъ, Дорогй Земляки, пôдписаный комітетъ. До дѣла! до дѣла! Не посоромимось, а покажемо широкому свѣтови, що нарôдъ рускій живый и про живе гадае.

Вôдъ комітету будовы руского народного театру.

Василь Ильницкій голова.   *Дръ Кость Левицкій* секретарь.

Переглядъ політичный.

Въ комісіи петиційнôй австрійскои Делеґаціѣ давъ міністеръ войны Баверъ въ справѣ належеня резервовыхъ официрôвъ до студентскихъ товариствъ подôбне заявлене якъ и въ угорскôй комісіи. Міністеръ сказавъ, що засады и змаганя деякихъ студентскихъ товариствъ австрійскихъ не дадуть ся погодити зъ духомъ войсковымъ. Передъ двома роками вôдбували ся зборы студентскй, на котрыхъ выголошувано нельояльнй бесѣды и за то здеґрадовано 6 офіцирôвъ резервовыхъ. Міністеръ выдавъ лишь остережене, а не заказавъ належеня офіцирôвъ резервовыхъ до студентскихъ товариствъ, але декотрй команданты взяли то за заказъ и длятого се поступоване командантôвъ буде вôдповѣдно справлене. Коли однакожь якій однорôчный охотникъ належить до якого товариства студентского, то се не стоить тому на перешкодѣ, щобы его не именовано резервовымъ офиціромъ.

Законъ о реґуляціи Днѣстра межи Розвадовомъ а Журавномъ, ухваленый галицкимъ Соймомъ, одержавъ найвысшу санкцію.

На слѣдуючій тыждень вôдбудуть ся три повнй засѣданя Делеґаціи, на котрыхъ молодоческй послы думають выступити зъ своими жалями, позаякъ ихъ выключено зъ комісіѣ буджетовои.

До Köln. Ztg. доносять зъ Петербурга: Станъ здоровля міністра Ґірса погôршивъ ся знову такъ, що вôнъ буде змушеный выѣхати ще разъ за границю на довшій побутъ. Припускають тутъ загально, що теку міністра справъ заграничныхъ обôйме не дотеперѣшный товаришъ міністра, Шишкінъ, але скорше россійскій амбасадоръ зъ Вѣдня, кн. Лобановъ-Ростовскій.

Вся праса француска обговорюе теперь бесѣду политичну Констанса, выголошену въ Толюзѣ, въ котрôй вôнъ стараючись позыскати собѣ умѣренныхъ консерватистôвъ розвинувъ умѣренну и толерантну проґраму. Констансъ порушивъ такожь и межинароднй вôдносины а згадавши про французско-россійскій союзъ, сказавъ, що сильне и тревале правительство, оперте на одностайнôй бôльшости могло бы ще бôльше скрѣпити звязь, яка сполучае Францію зъ Россією.

Новинки.

Львôвъ дня 8 червня.

— **Именованя и перенесеня.** Асистентомъ почтовымъ именованый Кароль Дубина у Львовѣ. — Нотарь п. Савинъ Будзиновскій перенесеный зъ Самбора до Перемышля.

— **Ц. к. краева Рада шкôльна** ухвалила перемѣнити сего року на шестиклясову школу муж. въ Тернополи, на пятиклясову мужеску въ Мостискахъ и въ Жидачевѣ, на чотирокласову женьску въ Мостискахъ, на триклясову школу на передмѣстю въ Тернополи, а на двоклясову у Вôльхôвци и въ Курникахъ. Рѣшила заосновати сего року школы въ Рудникахъ въ пов. мостискôмъ, для Рудникъ и Сулкôвщины, такъ само въ Клоницяхъ коло Грушова. Именувала учителями: Адольфа Германа въ Новосѣльци, Мих. Терещука у Шляхтиньцяхъ, Андрѣя Пасѣку въ Довгôмъ, Степана Вебера ст. уч. у Станіславовѣ, Кароля Ваньчицкого управителемъ въ Краснôмъ.

— **Є. Е. п. Намѣстникъ** звидѣвъ въ Равѣ уряды, школы, нову рѣзницю. Пôдчасъ цѣлои подорожи витало его дуже численне населене коло брамъ тріюмфальныхъ, въ котрыхъ найвеличавѣйша була въ Любичи. Въ Журавици при брамѣ витала п. Намѣстника величезна товпа людей. У пп. Єнджейовичѣвъ вôдбувъ ся обѣдъ, въ котрôмъ взяло участь въ 30 осôбъ. Вчера вернувъ п. Намѣстникъ до Львова.

— **Секція XXII-га выставы краевои,** що мае занятись музикою и драматомъ, выбрала на однôмъ зъ своихъ засѣдань комітетъ выконуючій, до котрого увôйшло 9 членôвъ. Предсѣдателемъ комітету есть віце-президентъ суду краевого п. Тхужницкій. Заступникомъ предсѣдателя выбрано проф. Н. Вахнянина, а коли сей задля недостатку часу зрѣкъ ся выбору, выбрано директора музичного товариства п. Шварца. Комітетъ сей ухваливъ на засѣданю своѣмъ дня 3 червня занятись устроенемъ выставы музичнои въ двохъ вôддѣлахъ: оказовôмъ и выконуючôмъ. Оказовый збере по можности всякй памятки, дотыкаючй музики та драмату, а крôмъ того инструменты музичнй новочаснй и стариннй, именно людовй Выконуючій вôддѣлъ обôйме всякй продукціѣ музичнй. На площи выставы буде на ту цѣль побудованый окремый павільонъ зъ салею концертовою и зъ нішами для вôддѣлу оказового. Всякй вôдозвы и написи выдасть комітетъ въ обохъ языкахъ краевыхъ. До комісіѣ концертовои увôйшли: проф. Вахнянинъ, сов. Цетвиньскій и проф. музики Невядомскій, Тотъ и Мелиньскій. Збиранемъ рукописей и памятникôвъ музичныхъ займесь п. Шварцъ; театромъ директоръ театру п. Шмітъ; выставою инструментôвъ новочасныхъ Шварцъ и Сливиньскій; выставою памятникôвъ музики рускои (церковнои и свѣтскои) и инструментôвъ давныхъ, именно лю-

---

— Ой нѣ, нѣ, ты не вмѣшала ся — сказала переконана.

— Дайтежь руку, що пустите его на волю, коли верне! — просила Тереска.

— Ба, кобы вернувъ! — вôдповѣла мати.

— Ну, дайтежь руку!

— Та нехай, кобы лишь вернувъ — сказала Бавериха и подала руку дѣвчинѣ, але и заразъ спытала:

— А може то ты лишь его сховала?

— Хиба вы думаете, що я бы такого хлопицю сховала въ дѣжку, а вôдтакъ ще за нимъ заводила? — вôдповѣла на то розгнѣвана дѣвчина.

— Умѣе ся вôдгризти! — подумала собѣ Бавериха. Взяла мошонку зъ грôшми и обѣ зъ Терескою пôшли до коршмы.

Въ шинку було повнѣсько людей а дыму тôлько, що ажь дыхати було годѣ; не стало й лавокъ та люде сидѣли на бочѣвкахъ. Дехто вже въ сѣнехъ стоявъ, бо въ коршмѣ не було мѣсця. Сидѣли тутъ зъ цѣкавости а коршмарь не мôгъ собѣ дати рады и вôдъ давна вже зъ гнѣвомъ кликавъ за донькою.

— То якась пошесть настала на людей, що теперь такъ десь пропадають — жартувавъ собѣ якійсь селянинъ зъ червонымъ носомъ. — Для моеѣ старои була бы то не зла мода.

— А ты що на то? — обôзвавъ ся другій. — Тажь монашка зломила присягу.

— Поки що, ще нѣ — вôдповѣвъ другій смѣючись — лишь не хотѣла слухати.

— Отъ, говорѣть собѣ! — вôдозвавъ ся третій. — Вôнъ собѣ десь думавъ: Коли цѣле село о нѣчôмъ не думае лишь о тôмъ нещастю, що стало ся, то я тымчасомъ вымкну ся. Певно десь до якоись хорошои дѣвчины! А его мама вôбѣгае якъ та квочка, коли половикъ надлетить. Ось и она вже тутъ!

Бавериха зъ мошонкою въ руцѣ пхала ся помѣжь люде ажь до великого стола, де сидѣли парôбки.

— Слухайте, хлопцѣ — вôдозвала ся Бавериха.

— Мовчѣть! Слухайте! Пôдоймѣть еѣ на стôлъ, коли хоче проповѣдь голосити! — крикнули парôбки и въ однôй хвили высадили еѣ на стôлъ. Тереска, що не могла тому перешкодити, вылѣзла й собѣ.

— А то що у васъ въ руцѣ? — спытавъ якійсь парôбокъ та вхопивъ пальцями за мошонку а намацавши тамъ грошѣ ажь крикнувъ: „Ой!“ та зôгнувшись въ двое вôдвернувъ ся зъ смѣхомъ вôдъ стола.

— Цить те, бо! Бавериха хоче проповѣдь говорити, якои и самъ панъ-отець не втявъ бы, а вы не слухаете! вôдозвавъ ся хтось зъ людей. Наразъ всѣ замовкли. На дворѣ зробивъ ся якійсь шумъ а коршмарь крикнувъ на людей, щобы розступили ся.

— Матѣнко Божа! — крикнула Бавериха та пустила мошонку зъ рукъ, що ажь грошики покотили ся зъ неи. Люде розступили ся, а то входить еѣ Осипъ та двигае на плечохъ панича зъ мѣста; ажь пôтъ тече зъ него, и одѣжь на нѣмъ подерта и капелюха десь нема, а паничъ зъ завязаною головою, ледви живый, держить ся его за шию. Осипъ поставивъ его передъ Тереску на стôлъ та каже до неи: Наймаешь его, пильнуйте собѣ его лѣпше!

Але Тереска не зважала на то, лишь скочила зъ стола мѣжь людей, вхопила Осипа за руку и вывела его зъ хаты.

Всѣ дивили ся за ними ажь головы повытягали, а Бавериха, що не могла такъ борзо скочити, якъ Тереска, лишь бѣгала по столѣ, доки двохъ старшихъ селянъ не змилували ся надъ нею та не зсадили еѣ. Она побѣгла за сыномъ и знайшла его за хатою на муравѣ. Тереска сидѣла коло него, пôдложила ему подушинку пôдъ голову, обтирала пôтъ зъ чола та давала пити вина. Тымчасомъ родичѣ нещасливого панича порали ся коло него въ хатѣ.

Мати стояла надъ своимъ Осипцьомъ зложивши руки та дивила ся на него якъ на святого. Не могла прийти до слова, бо вôнъ зъ Терескою не могли наговорити ся. Вôнъ розповѣдавъ ѣй, якъ то вôнъ изъ дебры вынѣсъ панича безъ нѣчиеѣ помочи. Мати не могла вже выдержати и ажь розплакала ся, а Осипъ каже до Терески:

— Идижь, иди вже до свого панича; тажь я тобѣ его на то принѣсъ.

— А тобѣ що такого? Бôгми, що я его не хочу, — вôдповѣла дѣвчина и гнѣвливо ажь вôдвернула ся.

— Такъ? Не хочешь? — вôдозвавъ ся Осипъ и выдививъ ся на ню здивованый.

— Менѣ ажь дивно, що тобѣ такого стало ся, хиба ты бувъ слѣпый! — сказала Тереска.

довыхъ займесь проф. Н. Вахнянинъ. Кромѣ того ухвалено постаратись у Выдѣлу краєвого, взглядно у Сойму, щобы на 1894 ый рôкъ вызначено зъ фондôвъ краєвыхъ двѣ преміи на написанє одно-актовыхъ оперъ въ языкахъ рускôмъ и польскôмъ, котрй бы вôдтакъ представлювано въ часѣ выставы. До концертôвъ, що будуть устроюватись у великôй сали (на 700 осôбъ) рѣшено запросити всѣ товариства спѣвацкй въ краю, рускй и польскй, такъ само и спѣвакôвъ артистôвъ и музикôвъ обохъ народностей. Вкôнци подавъ голова комітету до вѣдомости, що президія музичнои секціѣ запросила до написаня кантаты рускои проф. Н. Вахнянина, а польскои — музикôвъ Желеньского и Посковского.

— **Въ Снятинѣ** давали члены тамошнои рускои читальнѣ мѣщаньскои представленє аматорске дня 29 мая на дохôдъ фонду будовы „Народного Дому" въ Снятинѣ. Вôдограно мельодраму „Верховинцѣ". Представленє выпало дуже добре. Теперь приготовлює ся читальня до выставленя мельодрамы Гушалевича „Пôдгôряне". Найбôльше заслуживъ ся коло аматорского представленя дѣяльный членъ читальнѣ п. Ем. Березиньскій.

— **Зъ салѣ судовои.** Дня 5 с. м. стававъ передъ трибуналомъ судѣвъ присяжныхъ у Львовѣ Людвикъ Найда, селянинъ зъ околицѣ Винникъ, обжалованый о убійство. Пôдчасъ бійки Найда выдиравъ сусѣдови ланцухъ зъ рукъ и притôмъ ударивъ єго такъ нещасливо въ голову, що той за кôлька хвиль померъ. За то засудивъ трибуналъ Найду на два лѣта тяжкои вязницѣ. — Вчера знова стававъ Лейба Марґошесъ передъ судомъ, обжалованый о тяжке ушкодженє тѣла. Выбивъ вôнъ око Хаимови Розенштрайхови и за то дôставъ три роки тяжкои вязницѣ, а крôмъ того має заплатити калѣцѣ 312 зр.

— **Хитрый обманець.** Зъ Сокаля пишуть намъ: У насъ дня 25 мая увязнено хитрого обманця Д., котрый переходивъ зъ села до села въ повѣтѣ сокальскôмъ, а бувавъ и въ бôльшихъ мѣсточкахъ, называвъ себе властителемъ Войславичь и лѣсôвъ за границею та выдурювавъ головно вôдъ селянъ задатки на лѣсъ, котрый мавъ нѣбы то выкорчувати и вôдповѣдно до удѣлôвъ роздѣлити межи спôльникôвъ. Такимъ способомъ вôдъ декотрыхъ людей зъ Тартакова выдуривъ 150 зр. задатку на лѣсъ, котрого и самъ не видѣвъ. Вôдъ вдовы Йосифы Прусъ выдуривъ 300 зр. нѣбы на купно дôбръ Войславичь и готелю Куна у Львовѣ; казавъ, що дасть до смерти удержанє у Львовѣ и зверне грошѣ въ грубымъ процентомъ. По цѣлôмъ повѣтѣ розголосивъ, що купивъ Войславичѣ вôдъ ґр. Ротвіллєра за 400.000 зр. и якъ такому „панови" повѣрила одна бѣдна зарôбниця и дала єму 40 зр. на вексель, котрого вôнъ не выповнивъ и не пôдписавъ, лише сказавъ, що той паперъ вартъ 100 зр. Селянинови зô Стенятина продавъ той дурисвѣтъ луку, що належить до гр. кат. парохіѣ за 700 зр. Селянинъ мавъ тй грошѣ дати, коли єму Д. покаже мапу зъ тои луки. Не знати, якъ та справа скôнчила ся. Въ маю сего року зайшовъ Д. до Жовквы, де перебувавъ о. Йосифъ Пельцъ при рим. кат. парафіи и выдуривъ вôдъ него 10 зр. О. Пельцъ зназъ єго. Той казавъ, що вертає зô Львова, де бувъ судьєю присяжнымъ; на нещастє мали єму вкрасти 150 зр. у Львовѣ и вôнъ не має навѣть за що вернути домôвъ. Змилосердивъ ся о. Пельцъ надъ нимъ и давъ єму 10 зр. Отожь дня 25 м. м. на донесенє жандарма п. Кравця, зробивъ п. судя сокальскій Чеховичь ревізію въ домѣ того обманця, найшовъ у него фальшивй листы що до купна Войславичь — и на тôй пôдставѣ увязнивъ ґрафа Льва, бо такъ уже сей обманець себе называвъ. Теперь коли розôйшла ся поголоска о увязненю того великого чоловѣка, приходять зъ рôжныхъ сторôнъ жалобы зъ вѣстками про рôжнй обманьства єго. Людямъ нагадавъ ся теперь и єго батько, котрый бувъ простымъ зарôбникомъ, але притôмъ обманцемъ першорядным. Нѣ бôльше нѣ менше, лише людей сповѣдавъ вôнъ на вôдпустѣ въ Милятинѣ и бравъ за сповѣдь по 2 кр. Яка то була сповѣдь, знають хиба тй, що сповѣдали ся въ него. Дивувати ся треба легковѣрности нашихъ селянъ, що дають ся обдурювати того рода обманцямъ. Все походить лише зъ темноты и браку образованя, хиба часомъ зъ доброго серця.

— **Дальшй вѣсти про повени.** Выдѣлови повѣтовому у Товмачи удѣливъ Выдѣлъ краєвый 200 зр., а въ Бôбрцѣ 100 зр. на помôчь для селянъ, потерпѣвшихъ вôдъ повени. — Зъ Коломыи доносять: Чорный потôкъ, що плыве передмѣстямъ Коломыѣ, прибувъ такъ, що вже кôлька днѣвъ улицѣ Старомѣска, Гончарска и Острєсинецка стоять пôдъ водою. Дня 5 с. м. прийшла депеша зъ Ямны, що гора надъ водопадомъ Прута усунула ся, забрала зъ собою часть гостинця и впала до Прута. Прутъ шумѣвъ такъ, що о чверть милѣ было єго чути. — Зъ Товмача телеґрафують: Трохи не половина нашого повѣта навѣщена повеню. У громадахъ Довгôмъ, Петриковѣ, Новосѣлцѣ, Кутискахъ сидять люде на дахахъ и деревахъ та ждуть на помôчь. Подôбнй вѣсти приходять зô всѣхъ сторôнъ: зъ Долины, Жидачева, Надвôрны, Станіславова, Дрогобича, Галича. Зъ Галича пишуть, що зъ мѣста до дворця (1 кільом.) не можна дôстати ся. Люде ѣздять човнами. Дорога краєва межи Галичемъ а Болшôвцями пôдъ водою. (Гляди ще телеґраму зъ Черновець).

— **Буря зъ градомъ.** Зъ Ожидова пише оденъ господарь: Минувшого четверга навѣстила велика буря зъ градомъ Олесько и околицю. Вôдъ Бѣлого Каменя надôйшла чорна, грôзна хмара. Выѣзджаючи тогды зъ Олеска думавъ я, що буде дощь, та ледви доѣхавъ я до послѣднихъ хатъ, ажь ту густый градъ, великій якъ волоскй орѣхи, якъ стане падати — за десять хвиль покрывъ землю верствою на кôлька цалѣвъ грубою. Я ледви утѣкъ до недалекои хаты, а вôзникъ заѣхавъ зъ кôньми въ садъ, сховавъ коней пôдъ деревомъ, а самъ залѣзъ пôдъ вôзъ. По хатахъ чути було плачь и зойки, бо озиме збôже пропало. Градъ покрывъ зовсѣмъ горы коло Пôдгорець и Савчинки. Приѣхавши домôвъ — а ѣхавъ я пôвторы милѣ, мавъ я ще на возѣ до 20 літрôвъ граду. Въ Олеську попсувавъ градъ дуже дахъ на замку, порозбивавши дахôвки.

— **Убійство.** Зъ Далешевы пишуть намъ: Въ Семакôвцяхъ повѣта городеньского забивъ тамошный селянинъ М. В. свою жѣнку. Прийшовши зъ коршмы до дому и не заставши єѣ въ тôй хвили дома, почавъ єѣ сварити а коли она стала оправдувати ся передъ нимъ, вôнъ вхопивъ єѣ за косы, зваливъ до землѣ, почавъ бити кулаками, полѣномъ та толочити колѣнами и такъ въ звѣрскій способъ мучивъ нещасливу, що бѣдна жѣнка, при тôмъ ще и вагôтна, збита страшенно и облита кровю почала таки въ єго рукахъ конати. Ажь тогды вôнъ опаматавъ ся и вхопивъ курмей (воловôдъ) та хотѣвъ на нѣмъ повѣсити ся. Однакожь вже було за пôзно, бо збѣгли ся люде, зловили убійника якъ дикого звѣря та вôддали въ руки справедливости.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 7 до 12 год. въ полудне дня 8 червня середна теплота була + 14·0° Ц., найвысша + 17·4° Ц. вчера по полудни), найнизша + 12·4° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (768). Вѣтеръ буде пôвнôчный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 15·0° Ц., небо буде переважно захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 7 с. м.: пшениця 8·75 до 9·25; жито 6·25 до 6·75; ячмѣнь —·— до —·—; овесъ 6·50 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 6·50 до 9·—; вика 5·— до 5·50; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 16·50 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 8 червна. Найдост. Архікняг. Стефанія выѣхала вчера вечеромъ инкоґніто пôдъ именемъ ґрафинѣ Еппанъ въ дорогу черезъ Данію и Норвеґію на далеку пôвнôчь.

Парижь 8 червня. Въ Німъ бувъ оденъ выпадокъ смерти подôбный якъ вôдъ холеры; въ Але проявила ся холерина.

Черновцѣ 8 червня. Мимо того, що вода опадає, надходять все ще вѣсти о дальшихъ повеняхъ. Въ Сучавѣ заваливъ ся мôстъ на рѣцѣ и два мосты на цѣсарскôмъ гостинци. Вчера наслѣдкомъ пôдмуленя водою шляху зелѣзничого выточивъ ся зъ шинъ поспѣшный поѣздъ ѣдучій зъ Черновець до Ясъ, але нещастя не було нѣякого. Мѣсто Радôвцѣ стоить пôдъ водою; зъ богато домôвъ треба було людей попереносити. Въ многихъ сторонахъ перервана комунікація почтова и телеґрафічна а шкода всюды такъ велика, що годѣ єѣ на разѣ и обчислити.

— Ага! — подумала собѣ мати — теперь вже знаю, куда стежка въ горохъ! Колижь такъ, то най єго теперь доглядає, щобы собѣ вôдпочивъ.

Бавериха мала вже теперь часъ роздумувати, бо Осипъ зъ Терескою не могли наговорити ся. Она ажь теперь стала догадувати ся, що Осипъ безъ єѣ вѣдомости и дозволу пôшовъ бувъ за паничемъ у дебру та що тутъ коло него сидить дѣвча, черезъ котре вôнъ и на матѣрь позабувъ. Ажь теперь змѣркувала она, що вôнъ вже вырвавъ ся ѣй зъ рукъ. Але таки не могла вытримати и наразъ перебила имъ:

— Чи вы не знаєте, що и я тутъ? — вôдозвала ся, побачивши, що они на ню не зважають.

— Та мы знаємо, мамо! — сказавъ Осипъ повенъ щастя.

— Отъ, дивѣть ся на него! Вôнъ ще нѣбы и позваляє, щобы я тутъ була! — сказала мати, а вôдтакъ обернула ся до Терески та вдаривши єѣ по плечи, спытала:

— Чуєшь, дѣвче, хочешь ты бути Баверихою.

Обоє молодй схопили ся на рôвнй ноги та не знали, чи то мати такъ зъ нихъ смѣє ся, чи ганьбить, чи таки на правду каже, а Тереска то блѣдла то червонѣла, а далѣ й пытає:

— Я — каже, и спустила очи въ землю.

— Тажь не я, бо я хвалабо' ще собѣ Бавериха! — вôдповѣла мати усмѣхаючись.

— Та чомужь бы нѣ?! — вôдповѣла Тереска.

— Колижь такъ, то поцѣлуйтесь! — приказала мати — и ходѣть за мною до хаты.

Молодята зъ радостію сповнили приказъ матери, а коли вôдтакъ всѣ зайшли до шинку, вôдозвала ся Бавериха:

— Поможѣть вылѣзти на стôлъ!

Люде смѣючись помогли ѣй вылѣзти, а она потрясаючи тогды мошонкою, спытала:

— Кôлько вамъ заплатити за монашку? Я выкуплю вôдъ васъ се прôзвище.

— Добре, вôдкупѣть! — вôдозвавъ ся оденъ смѣливѣйшій — дайте лишь всѣ талярики, що въ мошонцѣ, бо у насъ и такъ лишь драНтивй паперы, а вашъ сынъ буде у насъ вôдъ теперь лишь Баверомъ звати ся.

— Згода! Отъ тутъ Баверъ, а то єго суджена! Най жиють! — крикнула мати.

— Най жиють! — крикнули всѣ хоромъ и въ тôй хвили забренѣли грошики зъ мошонки. А Шварцбахова стара дѣвка, приступає до Терески та каже:

— Такъ тобѣ кажу!... всѣхъ хлопцѣвъ сповивати бы лишь на лѣвый бôкъ, а всѣ будуть лепскй.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Кроховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнî") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Косы бѣлî зъ знакомъ руки зъ найлѣпшои стали по 45 кр, а для кулокъ рôльничихъ и склепикôвъ цѣны гуртовнî.

поручає 69

Болеславъ Цибульскій
складъ товарôвъ зелѣзныхъ
у Львовѣ.

Нотарь въ Вишнѣвчику переносячи ся до Кововы пошукує кандидата нотаріяльного зъ практикою адвокацкою або судовою и зъ квалифікацією до субституціи. 71

Бюро оголошень и дневникôвъ
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всѣхъ дневникôвъ
по цѣнахъ ориґінальныхъ.
До
Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у"
може лише се бюро анонсы приймати.

СТАРУ житнѣвку, старку, ратафію, розолісы, лікеры, румы и т. п.
поручає
ц. к. упр. Рафінерія спірітусу, Фабрика руму, лікерôвъ и оцту
ЮЛІЯ МІКОЛЯША
у Львовѣ.
Складъ для мѣста Львова
ул. Коперніка ч. 9. 23

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручає

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовî. — Каналовî насады зъ патентовымъ замкненємъ.—Збôрники на воду.— Комплетнî уряджения купелевî. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ такожь руры лянî и кованî. — Помпы, фонтаны и и всякî арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє высылає ся катальоґи.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІѢ

поручає

найновѣйше патентоване начинє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емалією.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ больших торговляхъ зелѣза.

Поручає ся 9
торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.